

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ DAİRE

TAYLAN VE DİĞERLERİ – TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no: 9209/04, 40056/04 ve 22412/05)

KARAR

STRAZBURG

14 Eylül 2010

İşbu karar AIHS'nin 44/2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Şekli düzeltmelere tabi olabilir.

USUL

Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan 9209/04, 40056/04 ve 22412/05 no'lu davanın nedeni, ekte isimleri ve doğum tarihleri yer alan yirmi bir Türk vatandaşının ("başvuranlar"), Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne, 13 Şubat 2004, 10 Eylül 2004 ve 15 Haziran 2005 tarihlerinde, İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına Dair Sözleşme'nin ("AİHS") 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvurulardır. 40056/04 no.lu başvurudaki Zehra Özkan, Yasemin Özkan ve Mehmet Özkan, söz konusu başvurunun yapılmasından sonra 7 Aralık 2007 tarihinde vefat eden Naci Özkan'ın varisleridir. Naci Özkan'ın varisleri, AİHM önündeki başvuruyu devam ettirmek istediklerini bildirmişlerdir. Söz konusu kararda, Naci Özkan'dan başvuran olarak bahsedilecek, ancak Özkan'ın ailesi kastedilecektir (*Ahmet Sadık / Yunanistan, Hüküm ve Karar Raporları 1996-V*).

9209/04 no.lu başvurunun sahibi başvuran, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi ("AİHM") önünde avukat tarafından temsil edilmemiş, ancak 40056/04 no.lu başvurunun sahibi başvuranlar, İstanbul Barosu avukatlarından E. Eraslan ve G. Gedikoğlu tarafından, 22412/05 no.lu başvurunun sahibi başvuran ise Ankara Barosu avukatlarından S. Kuş, A. Şahin ve H. Eğri tarafından temsil edilmiştir.

OLAYLAR

DAVANIN KOŞULLARI

A. *Taylan / Türkiye (9209/04)*

Başvuran, 1992 ve 1994 yılları arasında Libya'da faaliyet gösteren bir Türk firmasında çalışmıştır. Firmanın iş akdini feshetmesi üzerine, başvuran, Libya mahkemeleri önünde tazminat davası açmıştır. Libya'daki mahkeme, 3 Ekim 1995 tarihinde başvurana kısmen tazminat ödenmesine hükmetmiştir. Başvuran, Türkiye'ye döndükten sonra, Türk mahkemeleri önünde aşağıdaki davaları açmıştır.

1. *Libya'daki mahkemenin kararının tanınması istemiyle açılan dava*

(a) **Adı belirtilmeyen mahkeme önünde açılan dava**

Başvuran, 29 Nisan 1998 tarihinde, Libya'daki mahkemenin kararının tanınması istemiyle dava açtığını ifade etmiş, ancak mahkemenin adını belirtmemiştir. Başvurana göre, dava ortadan kaldırılmıştır. Başvuran, söz konusu dava ile ilgili herhangi bir belge sunmamıştır.

(b) **Üsküdar 3. Asliye Hukuk Mahkemesi önündeki yargılama**

Başvuran, 20 Ekim 1998 tarihinde, Libya'daki mahkemenin kararının tanınması istemiyle Üsküdar 3. Asliye Hukuk Mahkemesi'ne başvuruda bulunmuştur. 24 Mart 1999 tarihinde, Üsküdar 3. Asliye Hukuk Mahkemesi, başvuranın talebini reddetmiştir. Başvuran kararı temyiz etmiştir. Yargıtay, 4 Ekim 1999 tarihinde, ilk derece mahkemesinin davayla ilgili yetkisinin bulunmaması nedeniyle kararı bozmuştur. 29 Şubat 2000 tarihinde, Yargıtay, karar düzeltme talebini de reddetmiştir. 29 Mart 2001 tarihinde, Üsküdar 3. Asliye Hukuk Mahkemesi görevsizlik kararı vermiştir.

(c) İstanbul 5 No.lu İş Mahkemesi önündeki yargılama

Başvuran, 9 Nisan 2001 tarihinde, davanın yetkili iş mahkemesi tarafından görülmesini talep etmiştir. 10 Ekim 2002 tarihinde İstanbul 5 No.lu İş Mahkemesi, dava konusunun İstanbul 4 No'lu İş Mahkemesinde görülen dava ile aynı olduğu gerekçesiyle davayı reddetmiştir. Başvuran kararı temyiz etmiş, ancak, karar 18 Eylül 2003 tarihinde Yargıtay tarafından onanmıştır.

(d) İstanbul 4 No.lu İş Mahkemesi önündeki yargılama

Başvuran, 20 Aralık 2000 tarihinde, İstanbul 4 No.lu İş Mahkemesi önünde, Libya mahkemesi önünde tazminata hak kazandığı dönem ile birlikte mahkeme kararının öncesi ve sonrasında uğradığını iddia ettiği zararlar için tazminat talebiyle dava açmıştır. 31 Mayıs 2007 tarihinde, İstanbul 4 No.lu İş Mahkemesi, başvurana kısmen tazminat ödenmesine karar vermiştir. Başvuran kararı temyiz etmiştir. Yargıtay, 17 Şubat 2009 tarihinde kararı onamıştır.

2. Beş aylık maaşın ödenmesi istemiyle açılan dava

Başvuran, ayrıca, Libya'da faaliyet gösteren şirket aleyhine İstanbul 6 No.lu İş Mahkemesi'nde dava açarak beş aylık maaşının ödenmesini talep etmiştir. Söz konusu dava, 22 Nisan 1999 tarihinde başlamış olup 5 Nisan 2001 tarihinde başvuranın talebinin kısmen kabul edilmesi ile sonuçlanmıştır. Başvuran kararı temyiz etmiştir. Yargıtay, 16 Ekim 2001 tarihinde kararı onamış ve hükmedilen tazminat başvurana ödenmiştir.

B. Yücel ve Diğerleri / Türkiye (40056/04)

Başvuranlar, 1986 yılında, taşınmazlarının kamulaştırılması nedeniyle, Çatalca Asliye Hukuk Mahkemesi'nde tezyidi bedel davası açmışlardır. Mahkeme tarafından hükmedilecek tezyidi bedelin uğranan zararı karşılayamayacağı gerekçesiyle, başvuranlar davalarını izlemeyi bırakmışlar ve 11 Ağustos 1994 tarihinde tezyidi bedel davası işlemi kaldırılmıştır. Başvuranlar, 9 Aralık 1997 tarihinde, kamulaştırma nedeniyle uğradıkları zararın ve kamulaştırılan taşınmazın bedelinin belirlenmesi talebiyle Büyükçekmece Asliye Hukuk Mahkemesi'nde dava açmışlar, ancak söz konusu dava idare mahkemelerinin yetki alanına girdiği gerekçesiyle reddedilmiştir. Başvuranların temyiz talebi, 12 Nisan 1999 tarihinde Yargıtay tarafından reddedilmiştir.

Sonuç olarak, başvuranlar, 21 Temmuz 1999 tarihinde, İstanbul İdare Mahkemesi'nde tazminat davası açmışlardır. 14 Şubat 2002 tarihinde, İstanbul İdare Mahkemesi başvuranların talebini reddetmiştir. Mahkeme, başvuranların Çatalca Asliye Hukuk Mahkemesi önündeki davayı izlemeyi bıraktıklarını belirterek, Devlet'in bu konuda sorumlu tutulamayacağını kaydetmiştir. Başvuranların temyiz ve karar düzeltme talepleri, sırasıyla 17 Şubat 2004 ve 28 Mart 2005 tarihlerinde Danıştay tarafından reddedilmiştir.

C. Nazsız / Türkiye (22412/05)

11 Aralık 2002 tarihinde, başvuran ile diğer altı kişi hakkında rüşvet ve kaçakçılık suçundan ceza davası açılmıştır. 22 Ekim 2003, 12 Mayıs 2006 ve 24 Haziran 2008 tarihlerinde, Çankırı Ağır Ceza Mahkemesi, başvurana itham edildiği suçlardan mahkum etmiştir. Yargıtay, 22 Şubat 2005, 16 Mayıs 2007 ve 16 Temmuz 2009 tarihlerinde söz

konusu kararları bozmuştur. Başvuran tarafından sunulan bilgiye göre, dava halen yerel mahkemeler önünde derdesttir.

HUKUK

I. DAVALARIN BİRLEŞTİRİLMESİ

Şikayetler açısından benzer olmaları nedeniyle, AİHM, davaların birleştirilmesine karar verir.

II. UZUN YARGILAMA NEDENİYLE AİHS'NİN 6/1 MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

Başvuranlar, yargılamanın uzun sürmesi nedeniyle AİHS'nin 6/1 maddesinde öngörülen "makul süre" şartının yerine getirilmediği konusunda şikayetçi olmuşlardır. Hükümet, bu iddiaya itiraz etmiştir.

A. Kabul edilebilirlik

9209/04 ve 22412/05 no.lu başvurularla ilgili olarak, Hükümet, başvuranların iç hukuk yollarını tüketmediklerini iddia etmiştir. Hükümet, 40056/04 no.lu başvuruya ilgili olarak, altı ay kuralına uyulmadığı gerekçesiyle, 12 Nisan 1999 tarihinde sonlanan Büyükçekmece Asliye Hukuk Mahkemesi önündeki davanın reddedilmesi gerektiğini ileri sürmüştür. Başvuranlar bu iddialara itiraz etmişlerdir.

1. İç hukuk yollarının tüketilmesi

AİHM, benzer davalarda Hükümet'in bu itirazını inceleyip reddettiğini kaydeder (Pekineli / Türkiye, no. 9939/02). AİHM, söz konusu davada, söz konusu içtihadından ayrılmasını gerektirecek herhangi bir özel koşul bulunmadığı kanaatindedir. Sonuç olarak, AİHM, Hükümet'in itirazını reddeder.

2. Altı ay kuralına uygunluk

(a) 9209/04 no.lu başvuruda adı belirtilmeyen mahkeme ile İstanbul 6 No.lu İş Mahkemesi önündeki yargılama

AİHM, 9209/04 no.lu başvuruda iki ayrı yargılamanın yapıldığını gözlemlemektedir; birincisi, başvuranın beş aylık maaşının ödenmesi talebiyle İstanbul 6 No.lu İş Mahkemesi önünde açtığı dava, ikincisi ise Libya'daki mahkeme kararının tanınması istemiyle diğer mahkemeler önünde görülen davadır. İstanbul 6 No.lu İş Mahkemesi önündeki yargılama Yargıtay'ın nihai karara vardığı 16 Ekim 2001 tarihinde sona ermiştir. Söz konusu başvurunun 13 Şubat 2004 tarihinde yapılması nedeniyle, AİHM, başvuranların şikayetlerinin bu kısmının altı aylık süre dışında yapıldığını, bu nedenle de AİHS'nin 35. maddesinin 1.ve 4. paragrafları uyarınca reddedilmesi gerektiğini kaydeder.

(b) 9209/04 ve 40056/04 no.lu başvurularda yetkili olmayan mahkemeler önünde açılan davalar

AİHM, öncelikle yetkili olmayan asliye hukuk mahkemeleri önünde tazminat davası açan başvuruların, daha sonra iç hukuk uyarınca yetkili iş ve idare mahkemeleri önünde dava açtıklarını gözlemlemektedir. Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanunu'nun 193. maddesine göre, yetkili olmayan mahkemeler davayı resen yetkili idare mahkemelerine göndermezler. Söz konusu başvurularda olduğu gibi, başvuran, yetkili mahkemeler önünde yeniden dava açma yoluna gidebilir. Başvuranların yeni bir dava açma yükümlülüklerini göz önünde bulunduran AİHM, yargılama süresi hesaplanırken, yetkili olmayan Üsküdar 3. Asliye Hukuk Mahkemesi ile Büyükçekmece Asliye Hukuk Mahkemesi önünde açılan davalar arasında geçen sürenin altı aylık süreyi bölemeyeceği kanaatinde (Çakmak ve Diğerleri / Türkiye, no. 53672/00; mutatis mutandis, Rezgui / Fransa, no. 49859/99).

AİHM, 9209/04 no.lu başvuruda, Üsküdar 3. Asliye Hukuk Mahkemesi önündeki yargılamanın 29 Mart 2001 tarihinde sona erdiğini gözlemlemektedir. Söz konusu başvuru tarihi 13 Şubat 2004'tür. 40056/04 no.lu başvuruda ise, Büyükçekmece Asliye Hukuk Mahkemesi önündeki yargılama, Yargıtay'ın nihai kararını vermesi ile birlikte 12 Nisan 1999 tarihinde sona ermiştir. Söz konusu başvurunun 10 Eylül 2004 tarihinde yapılması nedeniyle, AİHM, başvuruların şikayetlerinin bu kısmının altı aylık sürenin dışında yapıldığını, bu nedenle de AİHS'nin 35. maddesinin 1. ve 4. paragrafları uyarınca reddedilmesi gerektiğini kaydeder.

3. *Kabuledilebilir şikayetler*

AİHM, 9209/04 no.lu başvuruda Libya'daki mahkeme tarafından verilen kararın ve bu suretle ödenmesine hükmedilen tazminatın Türkiye'de tanınması istemiyle açılan dava ile 40056/04 no.lu başvuruda İstanbul İdare Mahkemesi önünde, 22412/05 no.lu başvuruda ise Çankırı Asliye Hukuk Mahkemesi önünde açılan davaların uzun sürmesine ilişkin şikayetlerin, AİHS'nin 35/3 maddesi uyarınca açıkça dayanaktan yoksun olmadığı sonucuna varır. AİHM, ayrıca, başka açılardan bakıldığında da kabuledilemezlik unsuru bulunmadığını tespit eder. Bu nedenle şikayetler kabuledilebilir niteliktedir.

B. Esas

Başvuranlar, uzun süren yargılamanın "makul süre" şartına aykırı olduğu konusunda şikayetçi olmuşlardır. Hükümet bu iddiaya itiraz etmiştir.

9209/04 no.lu başvuruda başvuranın 29 Nisan 1998 tarihinde başladığını iddia ettiği yargılamayla ilgili olarak herhangi bir belge sunmadığını ve 20 Ekim 1998 tarihinde yetkili olmayan bir mahkeme önünde dava açtığını göz önünde bulunduran AİHM, Libya'daki mahkeme tarafından verilen kararın ve bu suretle ödenmesine hükmedilen tazminatın tanınması talebiyle ilgili yargılamanın başlama tarihi olarak 20 Aralık 2000 tarihini esas alacaktır.

Dolayısıyla, göz önünde bulundurulması gereken süre, 9209/04 no.lu başvuru için 20 Aralık 1998'de, 40056/04 no.lu başvuru için 21 Temmuz 1999'da ve 22412/05 no.lu başvuru için 28 Mart 2005 tarihinde başlamıştır. İlk iki başvurudaki yargılama sırasıyla 17 Şubat 2009 ve 28 Mart 2005 tarihlerinde sona ermiş, üçüncü başvuruya ilişkin yargılama ise henüz sonlandırılmamıştır. Dolayısıyla, söz konusu yargılama, iki aşamalı olarak, 9209/04 no.lu başvuruda on yıl iki ay, 40056/04 no.lu başvuruda beş yıl sekiz ay ve 22412/05 no.lu başvuruda (yargılama halen derdesttir) yedi yıl dört ay sürmüştür.

AİHM, yargılama süresinin makul olup olmadığı hususunun, davanın koşulları ışığında ve davanın karmaşıklığı, başvuran ile ilgili makamların tutumu ve söz konusu anlaşmazlıkta başvuran için neyin tehlikede olduğu gibi ölçütler dikkate alınarak değerlendirilmesi gerektiğini hatırlatır (*Frydlender / Fransa*, no. 30979/96).

AİHM, söz konusu davadakine benzer sorunlar içeren davalarda sıklıkla AİHS'nin 6/1 maddesinin ihlalini tespit etmiştir (*Frydlender*).

Elindeki belgelerin tamamını inceleyen AİHM, söz konusu davada farklı bir sonuca varması için Hükümet'in ikna edici herhangi bir delil veya iddia ortaya koymadığı kanaatindedir. Konuya ilişkin içtihadını göz önünde bulunduran AİHM, söz konusu davadaki yargılamanın uzun sürdüğü ve "makul süre" şartını yerine getirmediği kanaatindedir.

Buna göre, AİHS'nin 6/1 maddesi ihlal edilmiştir.

III. İHLAL EDİLDİĞİ İDDİA EDİLEN DİĞER AİHS MADDELERİ

9209/04 no.lu başvurunun sahibi başvuran, kabuledilebilirliğe ve esasa ilişkin görüşlerinde, İstanbul 6 No.lu İş Mahkemesi'nin, verdiği kararda gerçeklerin saptanmasında ve kanunların yorumlanmasında hatalı olduğu konusunda şikayetçi olmuş ve bu şikayetini AİHS'nin 6. maddesine dayandırmıştır.

AİHM, elindeki belgeler ışığında ve yetki alanına girdiği kadarıyla, söz konusu şikayetin AİHS veya Protokollerinde belirtilen hak ve özgürlüklerin herhangi bir ihlalini oluşturmadığını tespit eder. AİHM, başvuranın iddialarının iki aşamalı yargı sürecinden geçtiğini gözlemlemektedir. Dava, çekişmeli bir dava olup başvurana iddialarını ortaya koyması, şikayetçi olduğu tarafın ifadelerine itiraz edebilmesi ve davaya ilişkin bütün görüşlerini ifade edebilmesi için bütün imkanlar sağlanmıştır. Dolayısıyla, AİHM, AİHS'nin 35/3 maddesi uyarınca başvurunun bu kısmının açıkça dayanaktan yoksun olduğu gerekçesiyle, AİHS'nin 35/4 maddesi uyarınca reddedilmesi gerektiğine karar verir.

IV. AİHS'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI

AİHS'nin 41. maddesine göre:

"Mahkeme işbu Sözleşme ve protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Tarafın iç hukuku bu ihlali ancak kısmen telafi edebiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, hakkaniyete uygun bir surette, zarar gören tarafın tatminine hükmeder."

A. Tazminat

9209/04 no.lu başvurunun sahibi başvuran, maddi tazminat olarak 99,743 ABD Doları talep etmiştir. Bu miktar, başvuran ve ailesinin Türkiye'ye dönüş masraflarını, çeşitli tazminatları ve Libya mahkemeleri tarafından ödenmesine hükmedilen miktarları ve faizlerini kapsamaktadır. Başvuran, ayrıca, manevi tazminat olarak 13,480 ABD Doları talep etmiş ve bu miktarın 6,740 ABD Dolarının Libya mahkemeleri tarafından hükmedilen manevi tazminat miktarına, kalan 6,740 ABD Dolarının ise yerel mahkemeler önünde talep ettiği manevi tazminat miktarına tekabül ettiğini ileri sürmüştür.

40056/04 no.lu başvurunun sahibi başvuranlar, maddi tazminat olarak 3,119,965.60 ABD Doları talep etmişlerdir. Başvuranlar, bu miktarın, kamulaştırılan taşınmazlarının

değerinin karşılığı olduğunu ileri sürmüşlerdir. Başvuranlar, alternatif olarak, kamulaştırma ve tezyidi bedel miktarı karşılığında 3,117,283.60 ABD Doları talep etmişlerdir. Başvuranlar ayrıca, manevi tazminat olarak 50,000 ABD Doları talebinde bulunmuşlardır.

22412/05 no.lu başvurunun sahibi başvuran, 964,860 Euro maddi tazminat, 9,035,140 Euro manevi tazminat talep etmiştir. Talep edilen maddi tazminat miktarının 810,110 Euro'luk kısmı, başvuranın maaşlarından yapılan kesintileri ve işinden uzaklaştırılması nedeniyle mahrum kaldığı geliri ve emeklilik maaşını temsil etmektedir. Kalan 154,750 Euro ise aşağıda ayrıca incelenecek olan yargılama masraf ve giderlerini kapsamaktadır.

Hükümet bu taleplere itiraz etmiştir.

Tespit edilen ihlalle talep edilen maddi tazminatlar arasında herhangi bir illiyet bağı bulunmadığını kaydeden AİHM, söz konusu talepleri reddeder. Öte yandan, AİHM, başvuranların manevi zarar görmüş olabilecekleri kanaatindedir.

Konuya ilişkin içtihadını göz önünde bulunduran AİHM, adil temellere dayanarak, 9209/04 no.lu başvurunun sahibi başvurana 6,100 Euro, 22412/05 no.lu başvurunun sahibi başvurana 4,100 Euro manevi tazminat ödenmesine karar verir. AİHM, 40056/04 no.lu başvuruya ilgili olarak, ekte bulunan listede kayıtlı ilk on sekiz başvuranın her birine 2,000 Euro ödenmesine karar verir (*Arvanitaki-Roboti ve Diğerleri / Yunanistan; Kakamoukas ve Diğerleri / Yunanistan*). AİHM, 7 Aralık 2007 tarihinde vefat eden Naci Özkan'ın varisleri Zehra Özkan, Yasemin Özkan ve Mehmet Özkan'a ortaklaşa 2,000 Euro ödenmesine karar verir (*Serçinoğlu / Türkiye*, no. 7755/05).

Ayrıca, 22412/05 no.lu başvuruya ilişkin davanın halen yerel mahkemeler önünde derdest olduğunu göz önünde bulunduran AİHM, en uygun telafi yolunun AİHS'nin 6/1 maddesinin gerekleri dikkate alınarak davanın en kısa zamanda sonuca bağlanması olacağı kanaatindedir (*Ali Kemal Uğur ve Diğerleri / Türkiye*, no. 8782/02).

B. Yargılama masraf ve giderleri

9209/04 no.lu başvurunun sahibi başvuran, yerel mahkemeler önünde yapılan yargılama masraf ve giderleri karşılığında 22,168.50 Euro talep etmiştir. Herhangi bir avukat tarafından temsil edilmeyen başvuran, AİHM önündeki yargılamayla ilgili masrafların yalnızca posta ücretlerini kapsadığını ve yaklaşık 100 Euro tutarında olduğunu belirtmiştir. Başvuran, talebini desteklemek üzere, diğer hususlar meyanında, yerel mahkemeler önündeki davalara ilişkin faturaları, çeşitli kararlara ilişkin bildirim formlarını ve posta makbuzlarını sunmuştur.

40056/04 no.lu başvurunun sahibi başvuranlar, yargılama masraf ve giderleri karşılığında 71,952.86 ABD Doları talep etmişlerdir. Başvuranlar, bu miktarın 50,000 ABD Dolarlık kısmının şu anki avukatları tarafından temsil edilmeden önceki döneme ait olduğunu, dolayısıyla belgelerle desteklenemediğini ileri sürmüşlerdir. Kalan 21,952.86 ABD Dolarlık kısım ise, yerel mahkemeler ve AİHM önünde yapılan harcamalar olup ulaşım, fotokopi ve posta masraflarını kapsamaktadır. Başvuranlar, taleplerini desteklemek üzere çeşitli fatura ve belgeler sunmuşlardır.

22412/05 no.lu başvurunun sahibi başvuran, yerel mahkemeler ve AİHM önünde yapılan yargılama masraf ve giderleri karşılığında 154,750 Euro talep etmiştir. Başvuran,

150,000 Euro karşılığında yaptığı avukatlık sözleşmesini sunmuş, ancak masraflara ilişkin herhangi bir fatura sunmamıştır.

Hükümet bu taleplere itiraz etmiştir.

AİHM'nin içtihadına göre, bir başvuran gerçekliğini ve gerekliliğini kanıtladığı makul miktarlardaki yargı giderlerini elde edebilir. Söz konusu davada, elindeki belgeleri ve yukarıdaki ölçütleri göz önünde bulunduran AİHM, 9209/04 no.lu başvurunun sahibi başvurana 1,000 Euro, avukatlık sözleşmesi sunan 22412/05 no.lu başvurunun sahibi başvurana 2,000 Euro ve 40056/04 no.lu başvurunun sahibi başvuranlara ortaklaşa 1,000 Euro ödenmesine karar verir. Söz konusu miktarlar, bütün başlıklar altındaki masrafları kapsamaktadır.

C. Gecikme faizi

AİHM, gecikme faizinin, Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi faiz oranına üç puanlık bir artış eklenerek belirlenmesini uygun görmektedir.

BU GEREKÇELERE DAYANARAK AİHM, OYBİRLİĞİYLE,

1. Başvuruların *birleştirilmesine*;
2. 9209/04 no.lu başvuruda Libya mahkemeleri tarafından verilen kararın ve hükmedilen tazminatın tanınması talebiyle açılan davanın, 40056/04 no.lu başvuruda İstanbul İdare Mahkemesi önündeki davanın ve 22412/05 no.lu başvuruda Ankara Ağır Ceza Mahkemesi önündeki davanın uzun sürmesine ilişkin şikayetlerin *kabuledilebilir*, başvuruların geri kalan kısımlarının *kabuledilemez olduğuna*;
3. AİHS'nin 6/1 maddesinin *ihlal edildiğine*;
4. (a) AİHS'nin 44. maddesinin 2. paragrafı gereğince kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden Türk Lirası'na çevrilmek üzere ve her türlü vergi ve kesintiden muaf tutularak Savunmacı Hükümet tarafından,
 - (i) manevi tazminat olarak, 9209/04 no.lu başvurunun sahibi başvurana 6,100 Euro (altı bin yüz Euro), 40056/04 no.lu başvuruda Naci Özkan'ın üç varisi hariç başvuranların her birine 2,000 Euro (iki bin Euro), Naci Özkan'ın üç varisine (Zehra Özkan, Yasemin Özkan ve Mehmet Özkan) ortaklaşa 2,000 Euro (iki bin Euro) ve 22412/05 no.lu başvurunun sahibi başvurana 4,100 Euro (dört bin yüz Euro) *ödenmesine*;
 - (ii) yargılama masraf ve giderleri karşılığında, 9209/04 no.lu başvurunun sahibi başvurana 1,000 Euro (bin Euro), 22412/05 no.lu başvurunun sahibi başvurana 2,000 Euro (iki bin Euro) ve 40056/04 no.lu başvurunun sahibi başvuranlara ortaklaşa 1,000 Euro (bin Euro) ödenmesine;
- (b) Yukarıda belirtilen üç aylık sürenin sona erdiği tarihten ödemelerin yapılmasına kadar geçen süre için, söz konusu meblağlara, Avrupa Merkez Bankası'nın anılan

dönem için geçerli olan marjinal kredi faiz oranına üç puanlık bir artış eklemek suretiyle belirlenecek basit faiz uygulanmasına;

5. Adil tatmine ilişkin diğer taleplerin *reddedilmesine karar vermiştir.*

İşbu karar İngilizce olarak hazırlanmış ve AIHM İçtüzüğü'nün 77. maddesinin 2. ve 3. paragrafları gereğince 14 Eylül 2010 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

EK

Başvuranların Listesi

Vesim Taylan / Türkiye (9209/04)

Vesim Taylan, 1957

Yücel ve Diğerleri / Türkiye (40056/04)

Abdullah Yücel, 1937,
Zarife Çahan, 1939
Cemil Koşar, 1920
Cemal Koşar, 1959
Mehmet Koşar, 1952
Remziye Yönel, 1954
Sakine Bingöl, 1946
Namık Kemal Özkan,
Macide Cediz, 1958
Fatma Müjgan Gündüz, 1951
Esra Coşkun, 1956,
Faruk Ömer Özkan, 1967
Fikriye Özkan, 1954
Funda Özkan Turanlı, 1953
Fatih Özkan, 1978
Uğur Özkan, 1979
Onur Özkan, 1980,
Nazmiye Biten, 1983

Heirs of Naci Özkan
Zehra Özkan, 1939
Yasemin Özkan, 1949
Mehmet Özkan, 1973

Nazsız / Türkiye (22412/05)

Hakkı Nazsız, 1966